

Bóg się rodzi

Uroczyście

Bóg się ro - dzi, — moc tru-chle - e-je. — Pan nie-bio-sów ob - na - zo - ny.

O - gień krze - e-nie. — blask cie-mnie - e-je, — ma gra - ni - ce Nie-skoń - czo - ny.

Wzga - rdzo-ny o - kry - ty chwa - ła, — śmier - tel - ny Król nad wie-ka - mi!

A Sło-wo Cia - łem się sta - ło i mie-szka - ło mię - dzy na - mi.

2. Cóż masz, Niebo, nad ziemiany?

Bóg porzucił szczęście twoje,
wszedł między lud ukochany,
dzieląc z nim trudy i znoje:
niemało cierpiał, niemało,
żeśmy byli winni sami!
A Słowo Ciałem się stało
i mieszkało między nami.

3. W nędznej szopie urodzony,
żłób Mu za kolebkę dano;
coż jest czym był otoczony?
Bydło, pasterze i siano.
Ubodzy, was to spotkało —
witać Go przed bogaczami!
A Słowo Ciałem się stało
i mieszkało między nami.

4. Podnieś rękę, Boże Dziecię,
błogosław Ojczyznę miłą,
w dobrych radach, w dobrym bycie
wspieraj jej siłę swą siłą;
dom nasz i majątność całą,
i wszystkie wioski z miastami!
A Słowo Ciałem się stało
i mieszkało między nami.